

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 147:

Forslag til lov om ophævelse af lov om en generel arbejdsmiljøafgift.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 28/2 2002).

Sammen med denne sag foretoges:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 148:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljøcertifikat til virksomheder og om statstilskud til virksomheder med certifikat. (Ophævelse af tilskudsordning m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 28/2 2002).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):

Vi har behov for et bedre arbejdsmiljø. Der er stadig alt for mange ulykker, og der er stadig alt for mange skader. I de senere år har det især været den offentlige sektor, der har stået for den stigning, der har fundet sted. På det allerseneste har vi så set en stagnation, men selv om vi har haft et parti ved magten, nemlig Socialdemokratiet, der altid har rost sig meget af at gøre så meget for arbejdsmiljøet, kan vi altså ikke se det i statistikken. Derfor er der behov for at forbedre systemerne, der er behov for, at de virkemidler, vi har, bliver udnyttet bedre.

Det er en af grundene til, at Venstre gerne vil afskaffe arbejdsmiljøafgiften. Det lyder selvfølgelig pænt at tale om en arbejdsmiljøafgift, men realiteten er jo, som alle, der har mødt den i virkeligheden, ved, at der blot er tale om en ekstra skat på virksomheder, kommuner og på amter.

Dertil kommer, at denne skat er forbundet med et meget omfattende bureaukrati, bl.a. fordi virksomheder skal indbetale i flere omgange, fordi der er flere forskellige instanser involveret i arbejdsmiljøafgiften.

Når vi afskaffer afgiften, sparer virksomheder og de offentlige institutioner og arbejdspladser både tid og penge.

Hvis vi ser på pengedelen først, sparer kommuner og amter 96 mio. kr., og det er vel at mærke penge, som ikke bliver modregnet i udligningsordningen. Det vil sige, at det er penge,

som man så kan benytte på en mere fornuftig måde til f.eks. at gøre noget for arbejdsmiljøet.

Den private sektor sparer i alt knap 300 mio. kr., og de har jo så tilsvarende muligheder for at tage fat på det i det virkelige liv.

I stedet for at bruge en masse tid på at administrere arbejdsmiljøafgiften kan man altså bruge tiden på at forbedre arbejdsmiljøet for de ansatte.

Samtidig med at arbejdsmiljøafgiften afskaffes, afskaffes naturligvis også den tilskudsordning, der er tilknyttet afgiften. Det var en ordning, som den forrige regering indførte for ca. 1 år siden.

I lovforslaget bevarer vi muligheden for, at virksomheden frivilligt kan lave et arbejdsmiljøcertifikat, men der er altså ikke noget tilskud knyttet til det.

Vi tror til gengæld på, at der er mange, der er interesseret i at certificere, ligesom vi allerede ser det i dag, fordi det er noget, der kan være med til, at man på virksomheden sikrer, at alle procedurer foregår så fornuftigt som overhovedet muligt, bl.a. ud fra en arbejdsmiljømæssig vinkel. Men det er en ordning, som man sagtens kan have, uden at man har alle de her støtteordninger, som den socialdemokratiske regering introducerede.

I Venstre tror vi simpelt hen ikke på, at de nuværende statslige tilskudsordninger vil have nogen særlig positiv effekt på arbejdsmiljøet, og det er derfor, vi ønsker at afskaffe det her. I hvert fald står det ikke mål med det bureaukrati og det besvær, der er involveret.

Tiden er – for at sige det kort til sidst – simpelt hen bedre anvendt på at forbedre virkelighedens arbejdsmiljøproblemer frem for det skrivebordsarbejde, som den forrige regering havde lagt op til.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det har jo været udtalt før herfra: WWW – Wa' wil Wenstre? Vi har så tit spurgt om visionen for eller drømmesyntet på arbejdsmarkedsområdet, men ud over de fine ord er det faktisk en deregulering, en afregulering, vi tager fat på. Arbejdsmiljøforskere og andre har udtalt, at det, vi lavede med incitamentspakken, i virkeligheden var det største tigerspring de sidste 30 år. Den kom jo som konsekvens af, at der ikke skete nok, og så ændrede vi det.

Må jeg spørge helt konkret: Hvorfor giver man ikke de 268 mio. kr., der bliver nævnt i lovforslaget, som er provenuet, tilbage til arbejdsgiverne, når nu man vil ophæve det? Provenuet er altså de penge, som ikke går tilbage til arbejdsgiverne, da de ikke bliver certificeret. Hvorfor lader man dem gå ind i statskassen? Er det, fordi man er i klemme på grund af skattestoppet? Er det skattestoppet, der betyder, at man ikke lader de penge gå tilbage, når man nu i virkeligheden ophæver denne ordning? Det tror jeg ikke ret mange kan forstå. I øvrigt har både kommuner og amter jo udgifter til forsikringen af det.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Fru Charlotte Antonsen siger, at der er behov for at lave et bedre arbejdsmiljø. Det er vi i SF fuldstændig enige i. Det var jo bl.a. derfor, vi var med til at støtte den tidligere regerings incitamentspakke. De redskaber, der havde været indtil da, virkede ikke tilstrækkelig godt.

Som hr. Carsten Hansen just sagde, har alle med indsigt i det område rost det økonomiske incitament, som virksomhederne har haft, og som de virkelig også har brugt. De har været meget aktive i forhold til de administrative bøder osv.

Derfor vil jeg spørge fru Charlotte Antonsen: Hvordan forestiller Venstre sig, at der skal komme et bedre arbejdsmiljø ved at droppe alle de her regler?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hvis man dropper bureaukratiet, bliver der jo mere tid til at håndtere den virkelige verden. Situationen er naturligvis sådan, at dels siger arbejdsmiljøloven det, dels er holdningen på langt, langt, langt de fleste virksomheder, at man faktisk ønsker et godt arbejdsmiljø. Det er jo ikke kun noget, der gælder lønmodtagerne. Ledelsen er da også interesseret i, at det fungerer, så de ansatte ikke bliver syge osv.

Så det der med, at man tror, man kan klare al verdens problemer ved at sætte sig bag et skrivebord, tror vi ikke på. Vi har heller ikke kunnet se det i statistikken. Men det er jo det, man har forsøgt i den forrige regerings tid.

Så til hr. Carsten Hansen, der spørger: Hvad vil Venstre på arbejdsmiljøområdet? Jamen i første omgang vil vi gerne tale med parterne om det. Og vi håber, at begge parter vil være konstruktive. Så vi vil ikke noget, før vi har talt med

parterne, og det er vi gået i gang med, som den socialdemokratiske ordfører også udmærket ved.

Virksomhederne har, efter at denne regering tiltrådte, havde jeg nær sagt, sparet en masse penge, fordi vi ikke gennemførte den forrige regerings finanslov. Men det er da klart, at vi vil fortsætte på arbejdsmiljøområdet, og det koster da penge. Det er jo ikke sådan, at man nødvendigvis giver virksomhederne endnu større forbedringer det første år. Men vi har forbedret virksomhedernes økonomiske forhold betydeligt med finansloven.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg tror ikke, at fru Charlotte Antonsen har brugt tiden på at høre på den tidligere debat, der var herinde, når hun prøver at forsvare de ting, der nu sker. Der bliver skabt et ringere arbejdsmiljø end det arbejdsmiljø, der tidligere var lagt op til, fordi det netop kunne betale sig for virksomhederne at gøre en indsats, ved at de ikke kom til at betale.

Til det der med bureaukratiet: Da vi før sad og lyttede til, hvor mange der skulle smides ind i hjemmehjælpssituationen og være hjælpere her, kan man virkelig tale om bureaukrati. Det er derimod ikke bureaukrati at sige: Hvis du ikke opfylder dine forpligtelser, koster det noget. Men det kan jeg forstå at fru Charlotte Antonsen mener er bureaukrati.

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Fru Charlotte Antonsen siger, at det bare var ren afgift, og at man jo ville opretholde noget af det gode, vi trods alt havde lavet i den tidligere regering.

Jeg vil gerne spørge: Hvor mange certificeringsordninger, tror man, der bliver lavet, når man fjerner tilskuddet til de små virksomheder, for incitamentet er jo væk?

Så vil jeg gerne have at vide, hvorfor man i det hele taget afskaffer incitamentspakken, før den har fået lov at virke. Hvordan kan man vide, at den ikke virker, før der er gået et stykke tid?

Det er, som om man ikke anerkender, at vi har haft arbejdsmiljøloven i 25 år. Den første i danmarkshistorien er dermed også verdens bedste. Der har da trods alt været en lang række positive ting. Sidste år oplevede vi faktisk et fald, og

jeg er da helt sikker på, at det er på grund af den indsats, der tidligere er gjort. Jeg synes, det er for tidligt at begynde at afskaffe noget, inden man har set, om det virker.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Tak for svaret. I virkeligheden taler vi vel om det samme, som da vi talte om ejendomsværdibeskatningen. Her er vi nemlig udsat for et vælgerbedrag af dimensioner. I forhold til de beskrivelser, der lå om Venstres skattestop på hjemmesiden, var det sådan, at de afgifter, der ophørte, også skulle tilbagebetales. Men man beholder altså de 268 mio. kr. i statskassen, når man lader ordningen ophøre. Hvorfor gør man det? Hvorfor tilbagefører man dem ikke? Det gør man ikke, fordi man skal have finansieret sit skattestop, og så laver man det her vælgerbedrag i forhold til skattestoppet.

Lad mig så spørge om en ting: Det er da underligt, nu har vi med den seneste lov, L 78, som vi vedtog forleden dag, vedtaget, at der skal være brugerbetaling på uddannelse og efteruddannelse for samtlige på arbejdsmarkedet, men hvorfor går man så ikke ind for brugerbetaling for et dårligt arbejdsmiljø? Der er faktisk 60.000 mennesker om året, der kommer til skade ved at gå på arbejde, vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen, men her vil man ikke være med til en brugerbetaling.

Det eneste, man kan finde på i sin visdom, er 1,5 mia. kr. til brækkede hofter, i stedet for den anden diskussion om at forebygge. Hvor er forebyggelsesdelen i Venstres forslag?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Bjarne Laustsen tror ikke, at virksomhederne vil certificere, hvis der ikke er tilskudsordninger. Det har vi ellers mange års erfaringer for at de vil. Vi har et glimrende ISO-system, som mange virksomheder benytter sig af, og de fleste virksomheder er faktisk interesserede i, at tingene går ordentligt for sig. I øvrigt kan det af og til også indgå i renommeet for virksomheden. Så det er vi trygge ved. Certificeringen skal nok fortsætte.

Hr. Ole Vagn Christensen var inde på lidt af det samme, altså om det kan betale sig. Problemet med den ordning, vi har haft, er, at det er lidt tilfældigt, hvilke virksomheder der har kunnet få tilskud. I virkeligheden handler de krav i certificeringsordningen, som opstilles fra statslig

side, om, at man lever op til den eksisterende arbejdsmiljølov. Jeg havde nær sagt, at ja, selvfølgelig skal man leve op til den eksisterende arbejdsmiljølov, ellers skal man da have en straf.

Man skal altså fortsat leve op til loven, og da det er hovedparten af indholdet i arbejdsmiljøcertifikatet og de krav, der er fra statslig side, så tror jeg såmænd, at hovedparten fortsat vil opfylde det, men det bliver ikke den her tilfældighed, der bliver afgørende for, om man kan få støtte eller ej.

Til sidst til det om nettoprovenuet, nemlig de 268 mio. kr., som kommer ind, når vi afskaffer afgiften: For det første er de penge jo aldrig nogen sinde gået til et bedre arbejdsmiljø. De er bare gået i statskassen. For det andet har vi via finansloven givet virksomhederne langt større lettelser end 268 mio. kr., så hr. Carsten Hansen er faktisk gået forkert i byen i denne sag.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Fru Charlotte Antonsen siger, at virksomhederne og arbejdsgiverne naturligvis er interesserede i et godt arbejdsmiljø til gavn for deres ansatte. Jamen det er jo netop det, der ikke har været erfaring for. Det er jo derfor, at der var og er behov for at lave nogle skrappe bestemmelser og nogle kontrolmuligheder over for virksomhederne, så de kan sikre deres ansatte et godt arbejdsmiljø.

Jeg kan ikke forstå, at fru Charlotte Antonsen kan mene, at der er et godt arbejdsmiljø, og at regelsættet, sådan som det nu bliver rullet tilbage, er tilstrækkeligt til at hindre yderligere arbejdsskadede, når der stadig væk er 60.000 arbejdsskadede årlig.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg vil da gerne afsløre over for fru Charlotte Antonsen, at hvis alle pengene var gået tilbage, var man også blevet certificeret, og så havde vi haft et meget bedre arbejdsmiljø ude på de danske virksomheder, det var i hvert fald Socialdemokratiets intention.

Det, fru Charlotte Antonsen sagde, var, at det var meget tilfældigt, hvem der kunne få og ikke kunne få. Vil det sige, at fru Charlotte Antonsen mener, at det ikke var objektive kriterier, der lå i loven? Var der forskelsbehandling? Det må fru Charlotte Antonsen da kunne præcisere og fortælle, hvad fru Charlotte Antonsen mener.

Så må jeg spørge én gang til: Hvordan kan det være, at man går ind for brugerbetaling på de dårligst uddannedes efter- og videreuddannelse, men samtidig ikke vil være med til brugerbetaling på arbejdsmiljøet, når der er 60.000 mennesker, der hvert eneste år kommer til skade eller får en arbejdsbetinget lidelse? Er det et udtryk for Venstres menneskesyn, vi her er udsat for? Er det virkelig det, man mener? Det er i hvert fald det, man gør i virkelighedens verden.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg spurgte om, hvor mange virksomheder der ville lade sig certificere, og så svarede fru Charlotte Antonsen på noget andet, noget med ISO 9001 og ISO 9002 osv. Det er der jo mange af dem, der skal, men det er jo især store virksomheder. Jeg spurgte til de små virksomheder, hvor vi ville give et tilskud for at animere dem til at lave en ordning.

Parterne har tidligere været med til at indstille en belønningsordning. Den var Venstre jo også meget imod. Det blev der heller ikke noget ud af.

Så fik jeg altså heller ikke et svar på, hvorfor man nu vil ændre det, når man ikke har set resultatet af det, vi lige har indført. Det er da en underlig ting, når man samtidig siger, at man vil have et godt arbejdsmiljø, at lægge det over til parterne i rådet, at sige: Nu må I så prøve at se, om I kan finde ud af det, men for en sikkerheds skyld sparer vi altså lige, nedlægger og gør ved.

Og så kommer spørgsmålet: Hvorfor har man ikke stoppet den afgift fra den 1. januar – den anden aften stemte vi om det, og Kristeligt Folkeparti havde et forslag om at stoppe det pr. 1. juli, og det stemte Venstre også imod – hvis man ikke synes, at man får noget arbejdsmiljø for pengene? Det er da en ret mærkelig måde at klare det på.

Hvad er det i øvrigt for nogle lettelser, som virksomhederne har fået, fordi man nu fjerner afgiften?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Fru Lene Garsdal er bekymret for de 60.000 arbejdsskader – det er jeg fuldstændig enig med fru Lene Garsdal i – og hr. Bjarne Laustsen mener, at vi skal vurdere de initiativer, der er blevet taget af den forrige regering.

Til de to spørgere vil jeg sige: Vi har haft 9 år til at se på resultaterne af bureaukrati og skemaer, og jeg ved ikke hvad, og som jeg indledte med at sige i min ordførertale, er der ikke sket et fald i antallet af ulykker og skader på det danske arbejdsmarked i de 9 år, vi har haft en socialdemokratisk og venstreorienteret støttet regering, og derfor tager vi nu skeen i den anden hånd. Arbejdsmiljøafgiften er ren skat, og den hjælper ikke på arbejdsmiljøet.

Venstre går ind for, at man lever op til arbejdsmiljøloven, og en stor del af de krav, der opstilles i dette certifikat, er, at man skal leve op til loven, og det skal man fortsat gøre.

Hr. Bjarne Laustsen er bekymret for de små virksomheder, men jeg vil spørge hr. Bjarne Laustsen om, hvor mange certifikater man skal lave, hvis fem mand skal mødes og tale om et problem. Kan man ikke forestille sig, at der også uden for dette hus kan foregå konversationer, uden at man skal lave skemaer og certifikater? Det tror vi på.

Det er da klart, at vi selvfølgelig skal håndhæve loven og sikre, at hvis arbejdsgivere eller andre overtræder den, skal de have bøder osv. Men vi tror faktisk på, at man kan tale sammen på det danske arbejdsmarked, uanset om vi sender skemaer ud eller ej.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Kontrol af loven, siger fru Charlotte Antonsen. Nu ved vi jo alle, at man skærer ned på Arbejdstilsynet, og at der bliver mindre tilsyn på virksomhederne, for det har vi jo fået bekræftet i de samråd, som vi har haft, så derfor må jeg sige til fru Charlotte Antonsen, at den går ikke.

Det er da rigtigt, at vi kom frem til den erkendelse, at det her med gennem 8-9 år at gå og snakke med hinanden om, at nu må der gøres noget ved arbejdsmiljøet, ikke gav et fald i arbejdsulykkerne. Vi kom til den konklusion, at det var nødvendigt at gribe til andre midler, nemlig at de arbejdsgivere, som ikke sørger for, at der er et ordentligt arbejdsmiljø, og som ikke kan certificeres, kom til at betale, men at de virksomheder, der var i stand til at gøre disse ting, fik pengene tilbage. Og hvis det var tilfældigheder, vi skulle have stået og snakket om i dag, jamen så synes jeg, at det var det, man burde have lagt op til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, der kalder mig herop, er det, fru Charlotte Antonsen sagde om, at der ikke havde været noget fald i den tid, den socialdemokratiske regering havde siddet.

Det vil jeg godt bede om at høre en gang til, havde jeg nær sagt, for så vidt jeg kender tallene, var det faktisk sådan, at der var stigning på de fleste områder frem til 1997, og så netop i 1997, hvor i øvrigt Enhedslisten begyndte at lave forlig med regeringen på det her område, begyndte tallene faktisk fuldstændig entydigt at gå den anden vej.

Det, jeg bare gerne vil have fru Charlotte Antonsen til at bekræfte, er, at da venstrefløjen sammen med den daværende regering for alvor begyndte at sætte ind over for arbejdsmiljøet, skete der faktisk en ændring i tallene, og der skete et vist fald, ikke forstået på den måde, at det her tal var særlig stort, det var langtfra særlig stort. Det var da også derfor, vi gik videre og bl.a. fik indført de ting, som regeringen nu vil afskaffe. Men der begyndte at ske et fald, det begyndte at gå i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Fru Charlotte Antonsen tror, at man kan tale om tingene ude på de små virksomheder. Det kan man selvfølgelig også godt, men nogle gange er det nu godt, at der er en lovgivning, at der er nogle rammer, der skal udfyldes, ude på den enkelte arbejdsplads. Derfor tror jeg bare ikke på, at der er nogen af de små virksomheder, der, når de har mistet incitamentet til at lave et certifikat, så vil få det.

Og så vil jeg selvfølgelig godt spørge fru Charlotte Antonsen, om hun kan bekræfte, at der var et fald i statistikken for anmeldte arbejdsulykker det sidste år. Det spørgsmål vil jeg selvfølgelig også godt stille til ministeren – der gælder jo andre regler, når man svarer som minister, end der gør for ordførere – for jeg tror ikke, ministeren vil bekræfte det, som fru Charlotte Antonsen sagde: at der ikke var sket et fald i antallet af arbejdsulykker og arbejdsskader inden for de seneste år. Der har netop været en positiv udvikling inden for de sidste år på baggrund af de initiativer, der har været taget gennem den seneste årrække.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Til hr. Bjarne Laustsen – og det er så også til hr. Søren Søndergaard: Jeg vil gerne gentage, at det, jeg sagde, og det, der er sandheden, er, at der ikke er sket noget væsentligt fald i den tid, den socialdemokratiske regering har siddet. Det er rigtigt, at der i de seneste år er sket en lille forbedring. Det kan der være 117 forklaringer på.

Men i den periode, den socialdemokratiske regering har siddet, er der ikke sket nogen ændringer, til trods for at der er taget et hav af initiativer. Det er jo ikke kun dette initiativ, man har haft mulighed for at tage i den forrige regerings 9 år lange liv. Man har også prøvet med f.eks. APV, som er et andet bureaukratisk instrument. Der har været mange forsøg i denne boldgade.

Det, vi gør nu fra regeringens side, og det, Venstre ønsker, er, at vi tager en gennemgribende drøftelse med parterne af, hvordan vi kan forbedre det her, i stedet for bare blindt at følge den forkerte vej, som man har gjort i 9 år.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hvis vi ser på antallet af arbejdsulykker anmeldt til Arbejdstilsynet, som har medført mere end 1 dags fravær, så var det i 1997, hvor Enhedslisten begyndte at indgå forlig på det her område, 51.138. I 1998 faldt det til 50.047. I 1999 faldt det til 49.685, og i år 2000 faldt det til 44.846.

Det synes jeg da er et rimelig markant fald. Og der kan selvfølgelig være andre grunde, end at lige Enhedslisten og regeringen og SF indgik de her aftaler. Fru Charlotte Antonsen snakker om 117 grunde. Jamen så lad os få nogle af de 117 grunde til det. Det synes jeg kunne være godt. Eller i hvert fald bare et par af de væsentligste grunde til, at der har været det her fald fra 1997 til år 2000. Det er jo næppe, fordi arbejdstempoet i den pågældende periode er blevet mindre eller er blevet nedsat.

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu fik vi jo så bekræftelse på, at det var et fald på ca. 7.000 ud af de 51.000, der var, og enhver, der kan lidt procentregning, kan jo regne ud, at det i hvert fald ikke er noget helt lille fald. Og det så jo også ud, som om faldet accelererede, efterhånden som man havde taget fat i de dér instrumenter.

Så det har altså virket, det, der blev sat i værk. Der er 7.000 færre, der er blevet ramt af arbejdsulykker, sammenlignet med de 51.000, man havde før. Det synes jeg er et godt resultat, og jeg synes, vi skal meget længere ned.

Det, vi nu er på vej til, er at gå tilbage til det gamle system, som jo netop fru Charlotte Antonsen angreb som værende ineffektivt, som ikke værende i stand til at løse opgaven.

Derfor mangler vi stadig væk nogle svar på: Hvad er det, alternativet skal være? Det dér med at forsøge dialogen? Jeg kan nævne, at der i min lokale avis var en virksomhed, der sagde: Vi er godt tilfredse med, at der er udsigt til et bodssystem, for det betyder, at nu er vi nødt til at gøre noget ved det.

Formanden:

Nu har hr. Ole Vagn Christensen i realiteten haft fem korte bemærkninger, hvis vi lægger tiden sammen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Søren Søndergaard forsøger at manipulere. Altså jeg taler om regeringens tid, og Søren Søndergaard bliver ved med at tale om 1997. Og hvis vi ser på den forrige regerings tid, så skete der stort set ikke noget fald. Det siger statistikken. Det indrømmede den forrige arbejdsminister altså også i debatterne. Så det er rent manipulationsforsøg.

Så til hr. Ole Vagn Christensen. Jamen det er jo så rigtig, at når vi så ser på statistikken, var et af de steder, hvor det virkelig stod dårligt til, også i de senere år af den forrige regerings tid, den offentlige sektor. Hvem havde ansvaret for den offentlige sektor? Var det Folketinget, der sådan sørgede for arbejdsvilkårene der? Var det private arbejdsgivere? Var det de her profitjægere, som vi tit hører om fra Enhedslisten? Næh, det var hr. Ole Vagn Christensens eget parti og så Det Radikale Venstre.

Men altså ja, der har været nogle problemer i de senere år, især inden for den offentlige sektor, når vi taler arbejdsmiljø. Det er noget af det, vi gerne vil gøre noget mere ved. Derfor har vi indledt nogle forhandlinger med parterne for at forsøge at stramme op på systemet.

Vi anerkender den indsats, som virksomhederne har gjort i forbindelse med det store arbejde omkring ensidigt, gentaget arbejde. Det har nok været medvirkende til, at det i dele af den private sektor er blevet forbedret. Det store pro-

blem og det, der har været problembarnet de senere år, har været dér, hvor de socialdemokratiske ministre og radikale ministre har haft ansvaret, nemlig i den offentlige sektor.

Skulle vi ikke i fællesskab forsøge at gøre noget ved det? Er hr. Ole Vagn Christensen, er hr. Bjarne Laustsen, er hr. Carsten Hansen interesseret i at gå med ind i dialogen? Er Socialdemokratiet parat til at tage arbejdstøjet på? Når vi nu har startet forhandlingerne med parterne, vil man så i Socialdemokratiet gå positiv ind i samarbejdet, eller vil man bare stå tilbage og forsøge at fastholde noget, som tiden er løbet fra?

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Fru Charlotte Antonsen nævnede arbejdspladsvurderingen og betegnede den som en administrativt besværlig ordning eller noget lignende. Skal det forstås sådan, at fru Charlotte Antonsen helst så, at APV også blev fjernet fuldstændig fra arbejdsmiljølovenes paragraffer? For mig bekendt er det et af de goder, som man bredt har været meget tilfreds med som hjælp til at få systematiseret sit arbejde.

Den tidligere arbejdsminister nævnede jo tit, at man i princippet kunne skrive noget ned på et kaffefilter. Så en ligefrem voldsom bureaukratisk ordning kan man vel næppe kalde det.

Men jeg vil gerne høre, om det er meningen, at man også helst så dét afskaffet.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, jeg manipulerer ikke med tallene. Det, der er kendsgerningen, er, at dengang den tidligere regering, den socialdemokratisk-radikale regering, havde et samarbejde på det her område med Venstre og De Konservative, da steg antallet af arbejdsulykker.

Så det er rigtigt, og i den første del af perioden under den forrige regering steg antallet af arbejdsulykker. Så blev Socialdemokratiet og De Radikale så fornuftige, at de skiftede kurs og opgav at samarbejde med Venstre og De Konservative og i stedet begyndte at lave forlig med SF og Enhedslisten på det område, og så begyndte antallet af arbejdsulykker at falde; det kan man se ud af statistikken.

Jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen om én ting: De tiltag, man nu vil afskaffe, hvornår blev de gennemført? Blev de gennemført sammen med Venstre og De Konservative, den-

gang arbejdsulykkerne steg? Eller blev de gennemført sammen med SF og Enhedslisten i den periode, hvor arbejdsulykkerne var begyndt at falde – alt for lidt, alt for lidt, men var begyndt at falde?

Formanden:

Jeg kan oplyse, at den debat, der er i gang for øjeblikket, egner sig fortrinligt til udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Til fru Lene Garsdal: Næh, vi har ikke nogen planer om at afskaffe APV. Vi har talt om at gøre det så enkelt som overhovedet muligt.

Til hr. Søndergaard: Jamen altså, det er jo manipulation, når man siger, som hr. Søndergaard gør. Jeg taler om regeringens samlede levetid, og man må da gå ud fra, at det mere er regeringen, der har regeret, end det har været Enhedslisten. Men det kan jo være, at vi skulle spørge de socialdemokratiske ordførere, om man er enig i den analyse, for jeg er ikke helt sikker på, at man vil overlade hele æren til Enhedslisten.

Det er klart, at der er forskellige årsager til, at antallet af ulykker og skader går op og ned, og noget af det hænger naturligvis også sammen med, hvor mange der er i beskæftigelse, og hvor mange nye der lige er kommet ind.

Men det, der har været budskabet for mig i dag, har været, at det er svært at se en sammenhæng mellem, at man har indført de her forskellige bureaukratiske ting – ikke certifikatet, det er jo kommet til meget sent, men andre bureaukratiske tiltag – og så, at der faktisk er sket et fald.

Så vi vil gerne gøre det på en anden måde. Vi tror på, at man i højere grad kan appellere til virksomhederne og samtidig overlade det til parterne, sådan som vi jo har haft en lang tradition for at gøre. Men så er det klart, at hvis loven ikke overholdes, og hvis regler brydes, skal der selvfølgelig falde en hård straf, og sådan vil det også være i denne regering.

Formanden:

Hr. Carsten Hansen som ordfører.

Carsten Hansen (S):

Det er jo første skridt i dag på vejen til en deregulering af hele incitamentspakken, vi går i gang med, altså en afregulering af hele den store pakke, som vi fik vedtaget, som hr. Søren Søndergaard ganske rigtigt sagde, sammen med SF

og Enhedslisten. Det var dengang, vi endnu havde et arbejdsmiljø. »Progressivt flertal« kaldte vi os med kun 1 stemmes flertal her i Folketinget.

Hvor er det i virkeligheden brandærgeligt at se på, at man skal bruge fredagen her på afregulering og deregulering. Det er jo regeringen, der fremsætter forslaget, men det ødelægger éns gode humør, vil jeg gerne sige.

Forskere udtalte faktisk, da vi gennemførte denne her ordning – det var ledende forskere, og det er ikke noget, vi har fundet ud af selv – at det her var det største fremskridt i 30 år, siden vi fik arbejdsmiljøloven. Og det er så det, vi er begyndt at afregulere nu, det, vi er begyndt at afvikle, og det er brandærgeligt, som jeg sagde.

Men hvis vi ser det i en sammenhæng med noget af det, der skal behandles senere, afskaffelse af BST-ordningen, forsøg på at ændre på APV, altså arbejdspladsvurderingerne på små virksomheder – for det er jo nemlig sådan, at arbejdspladsvurderingerne forsøgte regeringen at afskaffe, men det kunne den ikke, fordi de var et led i et EF-direktiv og en dom, der faldt ved EF-Domstolen, ellers var det også lykkedes for den – så må vi sige, at det er nogle sørgelige dage for menneskene ude på arbejdspladserne i øjeblikket.

Vi plejer jo at sige, vi har tre former for virksomheder, når vi taler om arbejdsmiljø: Vi har dem, der både kan og vil, og der skal også herfra udtrykkes en stor anerkendelse over for dem. Så har vi kategori 2-virksomhederne, det er så dem, som gerne vil, men ikke kan; de skal have noget hjælp. Og så har vi dem, der hverken vil eller kan. For dem er det dårlige arbejdsmiljø et konkurrenceparameter.

Men problemet er jo i virkeligheden, at det er medarbejderne derude, der betaler prisen for det dårlige arbejdsmiljø, og det var dem, vi gerne ville gøre en særlig indsats for, således at de, der hverken kunne eller ville, kom til at betale noget mere, og det eneste redskab, de her mennesker forstår, er i virkeligheden økonomiske incitament. Den erkendelse var vi kommet til efter mange år med Branchearbejdsmarkedsrådet og en hel masse andre ting, hvor vi kunne se, at en tredjedel af arbejdsmarkedet var ladet tilbage til sig selv.

Kl. 16.00

Derfor var det så væsentligt for os at få gennemført denne her pakke, og derfor var det også sådan et stort fremskridt. Men man må sige, at det så er det, vi nu fuldstændigt begynder at af-

regulere. Det er det, man kalder administrativt bøvl.

Man kalder menneskers arbejdsulykker og arbejdsbetingede lidelser for administrativt bøvl, og det er for bøvlet, og det kan man bare tale om selv. Det er i virkeligheden lidt uhyggeligt. Det er i virkeligheden lidt uhyggeligt at stå sådan en dag som i dag og høre på de begrundelser, og man har ikke nogen som helst form for vision for, hvad man vil.

Det eneste, man vil, er at sikre, at virksomhederne ikke har alt for meget administrativt bøvl på bekostning af støj, røg og møg og af et utrolig dårligt psykisk arbejdsmiljø nogle af de steder, vi taler om.

Vi tror hos os på økonomiske incitamenter. Vi tror kort sagt på brugerbetaling på et dårligt arbejdsmiljø. De, der havde et godt arbejdsmiljø, fik jo pengene tilbage. Men vi tror ikke på, at vi skal indføre brugerbetaling på menneskers uddannelser. Vi tror ikke på, at det skal være dyre for almindelige mennesker ude på arbejdspladserne at videre- og efteruddanne sig. Men her viser forskellen i menneskesyn hos den borgerlige side og hos venstresiden i salen sig jo i uhyggelig grad.

I dag stod der i avisen, at det er 278 mio. kr., det vil koste de enkelte lønmodtagere at videre- og efteruddanne sig ud over de effektiviseringsbesparelser, der alene er lagt ind.

Jeg siger bare, at det kun er begyndelsen. Skattestoppet bliver større og større år for år. Gad vide, hvad de finder på til næste år. Det er utroligt.

Det andet, jeg vil tage hul på, er i virkeligheden, at der er en handlingsplan, der hedder 2005, og i den handlingsplan var parterne faktisk enige om, at der skulle indføres en belønningsordning, men især fra arbejdsgiversiden sagde man, at det krævede, at der var politisk enighed om det: Og da Venstre og De Konservative ikke ville være med, trak man det.

Men det her betyder vel i realiteten, at man går væk fra det, der lå i »Handlingsplan 2005«. Ud over at man nu forringer de bevillinger, der er til Arbejdstilsynet, så forringer man også indsatsen i forhold til et godt og et progressivt arbejdsmiljø.

Lad mig så sige til fru Charlotte Antonsen – jeg havde bedt om en kort bemærkning, men det blev overset, og det er også ligegyldigt – at det faktisk er sådan, at arbejdsmiljøet i den offentlige sektor også er blevet væsentligt bedre på det

seneste. Alene inden for hjemmeplejen, som er et af de områder, som er ganske alvorlig ramt – hver syvende arbejdsulykke sker faktisk her – har der været markante fald i antallet af ulykker inden for det sidste års tid. Det viste en undersøgelse, der er kommet for ganske nylig. Så det viser, at vi er på den rigtige vej.

Lad mig så spørge åbent, også arbejdsministeren: Hvis det viser sig, at der kommer flere lig på bordet, hvis det viser sig, at hele denne her afreguleringspakke betyder, at vi får langt flere ulykker og langt flere arbejdsbetingede lidelser, er man så villig til at gå ind og se på nogle belønningsordninger, nogle økonomiske incitamenter? Det er man jo ikke så bange for, når det gælder afgifter på uddannelser for almindelige mennesker og andre steder. Er man villig til også at gå ind på arbejdsmiljøområdet? Det kunne være ganske interessant at få at vide.

Det andet, vi ikke kan forstå, når nu man vil afvikle det her, er: Hvorfor søren giver man ikke pengene tilbage? Hvorfor beholder man de 268 mio. kr. i statskassen, når man nu alligevel vil afvikle? Det er da underligt, at for at få finansieret sit skattestop, stjæler man dem åbenbart – som man selv ellers betegner det – op af lommen, men hvorfor bruger man dem så ikke? Hvorfor leverer man ikke pengene tilbage? Nej, jeg tror, det er, fordi man har forregnet sig på sit meget rigide skattestop, og så er man simpelt hen nødt til at beholde pengene. Da Kristeligt Folkeparti fremsatte forslaget, var regeringen jo ikke villig til at lægge pengene tilbage.

Alt i alt må vi sige, at det er et kæmpe tilbage-skridt, især for dem, som er i kategori 3-virksomhederne. Senere i dag skal vi behandle det med det gebyrbelagte tilsyn osv. Vi har masser af gange haft oppe at vende, at Arbejdstilsynet nu bliver beskåret med 90 medarbejdere i år og 130 alt i alt til næste år, osv. Ser vi det i sammenhæng med færre sikkerhedsrepræsentanter, afskaffelse af de økonomiske incitamenter, så må vi sige, at det virkelig er her, der går en klar, klar skillelinje i dansk politik.

Lad mig så tage et enkelt emne op til slut. Der er jo hele arbejdsstyrkeproblematikken. Vi kan i et 10-15-års perspektiv se, at vi kommer til at mangle velkvalificeret og ordentlig arbejdskraft ude på de danske virksomheder. Derfor er det selvfølgelig så vigtigt med integrationen. Jeg tror, at vi er enige om de overordnede målsætninger. Vi har bare nogle forskellige midler til at nå målet. Det har vi set de seneste dage.

Men alene hvis man kunne halvere sygefraværet, var der 56.000 fuldtidsstillinger. Det var måske værd at tænke over, når man nu snakker forebyggelse og arbejdsmiljøindsats. 56.000 fuldtidsstillinger. Det er jo ikke sådan, at folk er syge for sjov. Det er de, fordi de er ramt af ulykker, af arbejdsbetingede lidelser og andre ting, og her var virkelig noget at hente i forhold til de mange mennesker, vi har brug for, de mange hænder, vi har brug for på arbejdspladserne, veluddannet arbejdskraft.

Derfor er det mig næsten uforståeligt, at man gør det, man gør her i dag. Det er en sørgelig dag, og jeg er nødt til at sige, at vi da selvfølgelig under ingen omstændigheder kan stemme for det her lovforslag. Jeg skal også meddele, at det kan De Radikale heller ikke.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Carsten Hansen i, at vi har et kæmpe problem på det her område. Der er simpelt hen for mange ulykker og skader i dette land, og derfor er det spørgsmål, jeg gerne vil gentage for hr. Carsten Hansen: Agter Socialdemokratiet at tage tøjet, altså arbejdstøjet på?

Agter Socialdemokratiet at gå positivt ind i forhandlinger om arbejdsmiljøets fremtidige struktur, når vi har haft drøftelserne med parterne, eller skal vi fortsat se denne her linje med: Vi alene vide, og det kan man klare herindefra bare ved at sige nej?

Ser vi et positivt Socialdemokrati engang i efteråret, når vi skal til at drøfte de her ting mere indgående, altså hvordan vi skal forbedre arbejdsmiljøet i Danmark?

Det andet spørgsmål er kort: Er hr. Carsten Hansen enig med Enhedslistens hr. Søren Søndergaard i, at det alene er Enhedslisten, der har æren for, at det er gået godt med arbejdsmiljøet siden 1997?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil spørge hr. Carsten Hansen, om han ikke synes, at det, jeg sagde, var utrolig rigtigt, nemlig at da samarbejdet mellem Socialdemokratiet og De Radikale, der var i regering, og De Konservative og Venstre blev afbrudt, og der i stedet for kom et samarbejde mellem regeringen – De Radikale og Socialdemokratiet – og SF og Enhedslisten, så skete der nogle reelle fremskridt? Det er selvfølgelig derfor ikke bare Enhedsli-

stens eller SF's fortjeneste, at der kom de fremskridt, men det var et samlet forlig, hvor alle parter havde æren. Men det var, da der skete det skift, og da man brød med de borgerlige og samarbejdede med venstrefløjen, at fremskridtene kom.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg skal sige til fru Charlotte Antonsen, at vi jo selvfølgelig altid er villige til at tage tøjet på, det skal der ikke herske tvivl om. Men også arbejdstøjet og også gerne arbejdshandskerne, hvis der er torne i skidt. Vi er ikke bange for realiteterne. Og ethvert fremskridt for arbejdsmiljøet deltager vi selvfølgelig gerne i og forhandler om.

Men jeg vil også nok sige, at det på baggrund af det, der er sket her i dag, og det, der vil ske senere i dag, selvfølgelig bliver lidt sværere, når man afvikler og afregulerer alting, uden at det overhovedet er trådt i kraft. Det skal jeg ikke lægge skjul på.

I forhold til Enhedslisten vil jeg gerne bekræfte, at vi har haft et fantastisk positivt og progressivt samarbejde med respekt for hinandens holdninger. Men jeg vil også sige, at jeg ser, at den danske model er en lille smule i fare, for parterne i dag bliver ikke ret tit enige. Det er også derfor, at beskæftigelsesministeren gang på gang har sagt: Vi vil lytte til parterne, men forbeholde os ret til at have vores mening. For så kan regeringen gøre, hvad den vil, og den har flertal til det. Det giver et særligt problem. Og der påhviler os et særligt ansvar i Folketinget for at tage arbejdsmiljøet alvorligt, når parterne ikke kan blive enige, for det svækker nemlig begge sider, når parterne ikke kan blive enige. Derfor har vi et særligt ansvar.

Men jeg vil gerne sige, at jeg synes, at det, vi har lavet, også før, men siden 1997 har været fantastisk positivt, og det er ærgerligt, at vi ikke når at se virkningerne af det hele.

Formanden:

Hr. Bent Bøgsted som ordfører.

Bent Bøgsted (DF):

Dansk Folkeparti støtter det her lovforslag. Da lov om generel arbejdsmiljøafgift blev vedtaget i november-december 2000, var Dansk Folkepartis holdning, at som vi så det, drejede det sig om en afgift, der blev lagt på erhvervslivet med den begrundelse, at det skulle skabe et bedre arbejdsmiljø. Det var ikke Dansk Folkepartis op-

fattelse, at der med en generel afgift kunne opnås den ønskede virkning på dette område.

Kl. 16.10

Vi har ikke ændret holdning til det siden. Vi mener, at det er andre initiativer, der skal til på arbejdsmarkedet for at fremme et bedre arbejdsmiljø til gavn for både arbejdstagere og arbejdsgivere.

Der bør arbejdes på at bedre virksomhedernes forståelse for, hvorfor det er vigtigt at have et godt arbejdsmiljø til gavn for virksomheden som helhed. Jeg forstår, at det er det, regeringen vil arbejde for, og det ser Dansk Folkeparti frem til.

Den ordning, der fungerer nu, er en forholdsvis dyr og bureaukratisk ordning, som efter vores mening i ringe grad tilskynder virksomhederne til et bedre arbejdsmiljø. Et resultat tror vi på kan opnås, ved at regeringen lægger et pres på virksomhederne om en forbedring af arbejdsmiljøet, eventuelt ved forhandlinger mellem parterne.

En afgift kan have den effekt, at virksomhederne skal af med penge, uanset om de forbedrer arbejdsmiljøet eller de undlader at gøre noget ved det. Så kan man jo altid sige, at de trods alt har betalt afgiften, og så sker der egentlig ikke ret meget mere. De virksomheder, der forbedrer arbejdsmiljøet, havde måske været lette at motivere til det alligevel.

Muligheden for at få et arbejdsmiljøcertifikat fortsætter som en frivillig ordning for virksomhederne, og i den forbindelse bør der være en frivillig offentliggørelse af virksomheder, der har certifikat. Det kan være med til at fremme virksomhedernes kontakt til handelspartnere og lempe kontakt til almindelige tilsyn og derved spare omkostninger for virksomheden.

Det bør ikke være sådan, at virksomhederne investerer i et arbejdsmiljøcertifikat, fordi der gives tilskud til certifikatet, men fordi det er en investering i firmaets indre forhold og renomméet udadtil over for handelspartnere, og samtidig virker det fremmende for firmaets salg. På den måde får firmaet investeringen tilbage. Det kan sagtens gøres uden statstilskud og vil altid være den bedste løsning for firmaet.

Regeringen ønsker i samarbejde med arbejdsmarkedets parter at finde en mere hensigtsmæssig måde at fremme et godt arbejdsmiljø på end den nuværende afgifts- og tilskudsordning.

Når vi får mere at vide om, hvilke initiativer regeringen planlægger, har Dansk Folkeparti vilje til at se på de muligheder, der kan komme

på tale til en forbedring af arbejdsmiljøet ad frivillighedens vej baseret på samarbejde til gavn for alle.

Så må vi jo holde regeringen fast på, at den vil forbedre arbejdsmiljøet i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og at det ikke kun er noget, den siger som standard svar, men at vi også får forelagt resultatet af drøftelserne før et eventuelt nyt lovforslag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hvis nu det viser sig, at arbejdsmiljøet ikke bliver bedre, skulle vi så forstå de udtalelser, der kom fra hr. Bent Bøgsted, således, at så er hr. Bent Bøgsted interesseret i, at vi kan vende tilbage til denne her incitamentsordning?

For jeg går ud fra, at hr. Bent Bøgsted er enig i, at der ikke er tale om noget tilskud. Der er tale om, at man foretager en investering. I det øjeblik, man ikke gør det, så kommer man af med pengene, men i det øjeblik, man foretager investeringen og sørger for, at arbejdsmiljøet bliver bragt i orden, får man pengene tilbage. Der er altså ikke tale om, at man her yder tilskud. Der er tale om, at man sådan set bare får en opretning.

Og så kan jeg se, at den røde lampe lyser.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Så er det fru Lene Garsdal for en kort bemærkning.

Jeg skal sige, at det er først, når den gule lampe slukker, at det bliver alvorlig kriminelt at blive ved med at tale.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Hr. Bent Bøgsted nævner samarbejdet mellem arbejdsmarkedets parter, som om det var noget, denne her regering havde opfundet, og hr. Bent Bøgsted ved jo lige så vel som jeg, at det ikke passer.

Arbejdsmarkedets parter har jo netop ikke kunnet løse problemerne med arbejdsmiljøet, og det er grunden til, at den incitamentspakke blev lavet, og at virksomheder med det gode arbejdsmiljø selvfølgelig ikke skulle betale, og derfor skulle de have udgifterne refunderet. Så det er jo et økonomisk incitament til at få arbejdsmiljøet på plads.

Så vil jeg gerne høre, hvorfor hr. Bent Bøgsted tror, at den nuværende regering her kan få arbejdsmarkedets parter til at lave noget bedre.

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Til hr. Ole Vagn Christensen: Jamen jeg tror ikke på, at det bliver en tilbagevenden til incitamentspakken med den regering, vi har nu. Men jeg tror på, at der bliver andre muligheder for at få bedre arbejdsmiljø, og der kunne jo også være nogle punkter, som organisationerne kunne tage op i deres overenskomstforhandlinger ude på arbejdspladserne og forbedre miljøet ad den vej. Det var da i hvert fald en mulighed, vi kunne se på, for så er vi sikre på, at arbejdsmarkedets parter kunne få indflydelse på arbejdsmiljøet.

Med hensyn til det med arbejdsmarkedets parter, så synes jeg, at fru Lene Garsdal ligesom snakker, som om Dansk Folkeparti er en del af regeringen. Det er vi jo altså ikke.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til hr. Bent Bøgsted: Nej, det er vi fuldstændig klar over. Det er derfor, vi stiller spørgsmålene til Dansk Folkeparti.

I det øjeblik det viser sig, at denne her politik, der nu lægges op til, spiller fallit, og antallet af ulykker stiger igen, så går jeg virkelig ud fra, at Dansk Folkeparti er interesseret i at tage den svageste parts interesse. Og den svageste part er de mennesker, som er blevet ramt af arbejdsulykker. Det var 7.000 færre end tilfældet var for 1997, som det tidligere er nævnt her.

Hr. Bent Bøgsted går vel helt klart også ind for, at det både er afgift og bod, vi taler om i det øjeblik, man ikke vil lave et godt arbejdsmiljø, for ellers svarer det jo til, at man går ind og stjæler i banken og bliver taget ved døren og får konfiskeret beløbet, men i og for sig ingen straf får. Og det system tror jeg da ikke, hr. Bent Bøgsted går ind for.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er fuldt på det rene med, at Dansk Folkeparti ikke er med i regeringen, men på det, vi hørte, lød det faktisk, som om man i hvert fald så har underlagt sig arbejdsgivernes synspunkter. Det kan være en misforståelse. Det kan godt være, at Dansk Folkeparti ikke er et rent arbejdsgiverparti.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge for at få det afklaret eller det modsatte – i hvert fald få det bekræftet eller afkræftet – om Dansk

Folkeparti principielt har noget imod, at det er sådan, at de arbejdsgivere, der har et dårligt arbejdsmiljø, skal betale. De skal mærke det også på pengepungen, at de har et dårligt arbejdsmiljø, mens de, som har et godt arbejdsmiljø, skal slippe for at betale. Er det et princip, som Dansk Folkeparti kan gå ind for?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil starte med hr. Søren Søndergaard: Firmaer, der er meget dårlige, må for min skyld gerne lukke. Det generer ikke mig, hvis de er nødt til at lukke.

Til hr. Ole Vagn Christensen: Jeg tror på, at vi kan opnå en forbedring på arbejdsmiljøet, hvis regeringen lytter til arbejdsmarkedets parter, ikke bare arbejdsgiverne, men også lønmodtagerne. Det er det, som jeg siger, at regeringen har sagt, den vil. Og så er vi nødt til at holde den fast på, at den gør det. Ad den vej tror jeg, vi kan opnå et godt arbejdsmiljø. Jeg mener stadig væk, der er en mulighed for, at organisationerne kan tage det med i deres overenskomstforhandlinger.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen jeg synes da bestemt også, det er hyggeligt at bruge fredag eftermiddag herinde og også fredag aften, men hvis vi skal undgå at bruge fredag nat, så vil jeg foreslå, at hr. Bent Bøgsted svarer på spørgsmålet, for hvis hr. Bent Bøgsted svarer på spørgsmålet, så bliver jeg simpelt hen fri for at gå op igen og spørge.

Derfor vil jeg bare helt klart have hr. Bent Bøgsted til at afklare, hvad Dansk Folkeparti har af holdning til det princip, der består i, at arbejdsgivere, som har et dårligt arbejdsmiljø, skal betale for det, hvorimod arbejdsgivere, som har orden i arbejdsmiljøet, kan slippe for at betale. Hvad synes hr. Bent Bøgsted om det princip?

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det var hr. Bent Bøgsteds bemærkninger om, at hvis det går den anden vej, så skidt, og at lønmodtagerne skal samarbejde osv., der fik mig på talerstolen.

Hvis det fald, vi nu har set, der er indtruffet i antallet af arbejdsulykker og arbejdsbetingede lidelser, viser sig at gå den modsatte vej, er Dansk Folkeparti så villigt til at genindføre det

princip, som hr. Søren Søndergaard talte om, nemlig brugerbetaling for dem, som har et dårligt arbejdsmiljø, der, hvor det virkelig går ud over mennesker, der, hvor arbejdsgiverne hverken kan eller vil?

Jeg ved godt, vi har massevis af dygtige og gode arbejdsgivere, der lægger vægt på et ordentligt arbejdsmiljø, det er nemlig vigtigt for dem også i forhold til sygedagpenge og alt muligt andet. Men der er altså en tredjedel af de danske virksomheder, som hverken kan eller vil og bruger arbejdsmiljøet som konkurrenceparameter. Er Dansk Folkeparti villigt til at se på det princip, hvis det går den anden vej? Det kunne være interessant at få at vide.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Når jeg interesserer mig for det her spørgsmål, så er det jo sådan set, fordi de gode virksomheder ikke skal udkonkurreres af de dårlige virksomheder, og det går jeg virkelig ud fra er et princip, som jeg kunne forstå på det svar, hr. Bent Bøgsted gav tidligere, at hr. Bent Bøgsted også er enig med os i.

Derfor har vi stillet dette spørgsmål, for vi vil jo kunne se, at antallet af arbejdsulykker går op, når der nu ikke er den fornødne kontrol i Arbejdstilsynet. Den har man jo været med til at reducere i den finanslov, som man har vedtaget, og derfor ved vi jo, at der ikke bliver så meget kontrol.

Nu ved vi også, at man fjerner incitamentsordningerne og nærmest vel også kommer i den situation, at hvis man var bankrøver, ville man få at vide, når man gik ud af døren: Vi tager lige dine penge, men ellers får du bare lige en lille formaning om, at det, du her har gjort, ikke er tilfredsstillende.

Med hensyn til dårligt arbejdsmiljø går jeg virkelig helt klart ud fra, at det også er Dansk Folkepartis holdning, at man siger, det er ikke noget, man vil gå på kompromis med. Men jeg glæder mig til at høre fra hr. Bent Bøgsted, om det virkelig er det, der er tilfældet.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Så er det hr. Bent Bøgsted for en lidt længere kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg skal gøre det kort, nu da det er fredag eftermiddag, for så skal vi ikke spilde hr. Søren Sø-

ndergaards tid herinde. Jeg vil også gerne hjem med flyveren her i aften.

Hvis det viser sig, at de her nye tiltag, som regeringen siger, den vil lave på området, skulle svigte, så vil vi gerne være med til at se på noget, det er helt sikkert. Vi er altid villige til at se på, hvad vi så kan finde på af løsninger. Jeg tror, det var et svar, der dækkede det hele.

Men vi ser stadig væk frem til, hvilke initiativer regeringen kommer med på området.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg var sådan set tilfreds med hr. Bent Bøgsteds svar her. Det var lidt det samme, jeg ville spørge til. Jeg går da også ud fra, at Dansk Folkeparti naturligvis mener, at hvis virksomhederne har et dårligt arbejdsmiljø og overtræder loven, så får de bøder, og om nødvendigt så må de lukke.

Sådan er det vel allerede i dag. Det er for mig at se lidt vanskeligt at følge den argumentation, der kommer fra Socialdemokratiet, for mener Socialdemokratiet virkelig, at de regler, der er på arbejdsmiljøområdet, er så dårlige, at det hele er så elendigt, at man kan tale om, at hvis virksomheder holder loven, så kan de alligevel have et meget dårligt arbejdsmiljø?

Så skulle man da have tænkt sig om for 9 år siden, da det hele startede med den forrige regering. Selvfølgelig er der da ikke tvivl om, at man ikke skal acceptere virksomheder, som har et dårligt arbejdsmiljø og ikke overholder loven. Naturligvis ikke. De skal om nødvendigt lukke. Sådan er det da. Det går vi da alle sammen ind for.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er selvfølgelig glad for, at Dansk Folkeparti vil se på sagen, når nu antallet af arbejdsulykker stiger igen i kraft af de ting, som bl.a. Dansk Folkeparti nu er ved at gennemføre. Det var ellers gået ned i en periode.

Men jeg synes ikke, at hr. Bent Bøgsted svarer på spørgsmålet om princippet. Og det kan man jo godt svare på. Altså man kan jo godt svare på spørgsmålet om det princip, uanset om det lige er noget aktuelt i dag eller ikke i dag, om det er rigtigt, at de arbejdsgivere, som har et dårligt arbejdsmiljø, skal betale, mens de arbejdsgivere, der ikke har et dårligt arbejdsmiljø, ikke skal betale.

Det princip synes jeg godt man kan forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg skal også gerne gøre det kort, for jeg vil gerne følges med hr. Bent Bøgsted til Nordjylland, så kunne vi måske forhandle i flyveren på vej hjem. Men jeg synes alligevel sådan i forhold til Folketingstidende, at det kunne være rart at få bekræftet følgende: At de lovforslag, vi behandler her i dag, jo er udtryk for, at den nuværende regering vil fjerne incitamentspakken, hvoraf en del også var spørgsmålet omkring udbyggelsen af BST.

Og der vil jeg gerne høre, om Dansk Folkeparti er enig i, at der er sket et stop, og i hvor lang tid det stop skal vare. Er Dansk Folkeparti enig i, at det er meget, meget vigtigt, at vi har bedriftssundhedstjeneste i alle brancher i Danmark?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil starte med at svare hr. Bjarne Laustsen. BST falder ligesom lidt uden for det her lovforslag, men jeg tror nok, at ministeren selv har svaret på det i et samråd, hvorunder ministeren blev spurgt, hvor lang tid det her stop skulle vare. Og der bekræftede ministeren, at det var et midlertidigt stop, hvorefter BST så skulle udbygges igen, når vi kom til år 2003. Det blev sagt i et samråd. Det tror jeg også godt hr. Bjarne Laustsen kan huske.

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg skal ikke blive ved med at spilde din tid her i salen...

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Vi bruger ikke direkte tiltale for den gode ordens skyld.

Bent Bøgsted (DF):

Jeg skal ikke blive ved med at spilde hr. Søren Søndergaards tid i salen her i dag, men jeg vil stadig væk sige, at Dansk Folkeparti er villigt til at se på problemerne, hvis ulykkestallet skulle stige, hvad Dansk Folkeparti ikke tror vil ske. Jeg håber og tror på, at de initiativer, der bliver lagt for dagen, kan vi nå det samme resultat med.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det er jo i virkeligheden brandærgeligt, at vi måske ikke kunne få den der tilslutning til at se på, hvis det går den anden vej.

Så lidt om principperne, fordi Dansk Folkeparti jo ikke er så bange for brugerbetaling på mange andre områder. Der er brugerbetaling på efter- og videreuddannelse, brugerbetaling på det ene og det andet, der afskaffes råd og nævn og puljer, og danskere skal bare betale selv. Hvorfor kan vi ikke lave brugerbetaling på folks dårlige arbejdsmiljø? Lad os tage fat i dem, som ikke hører med, lad os høre lidt mere om princippet.

Det andet er, at med fru Pia Kjærsgaards bemærkning og de meget positivt ladede bemærkninger fra andre fra Dansk Folkeparti om hjemmehjælpen osv., hvorfor må de så ikke få BST?

Lad os nu være helt ærlige. Det er jo en del af hele incitamentspakken. Jeg ved godt, det var lavet som en bekendtgørelse, men det var jo en del af hele den pakke og den aftale, der var. Er det da ikke rimeligt, at samtlige grupper har BST og en ordentlig bedriftssundhedstjeneste i forhold til det arbejde, de laver? Lad os nu få et svar på det.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Så er der ikke indtegnet flere korte bemærkninger. Ønsker hr. Bent Bøgsted ordet? Det gør hr. Bent Bøgsted ikke. Så er det hr. Lars Barfoed som ordfører.

Kl. 16.30

Lars Barfoed (KF):

Da den konservative ordfører, fru Charlotte Dyrmosé, ikke kan være til stede i dag, skal jeg holde det konservative indlæg under denne sag.

Vi Konservative ønsker at tilskynde danske virksomheder til at have et godt og sundt arbejdsmiljø. Men det skal jo ikke være sådan, at siger man ordet arbejdsmiljø til en selvstændig erhvervsdrivende, rejser nakkehårene sig af frygt for alle de administrative byrder, som det lille ord med den store betydning har ført med sig under den tidligere regering.

Vi Konservative vil noget andet. Vi vil naturligvis også forbedre arbejdsmiljøet og sikre, at danske arbejdspladser er gode og sikre. Men vi tror ikke, det nytter noget at dænge de danske virksomheder til med administrative forordninger og forskrifter. Der skal hellere fokuseres på

det, det drejer sig om: miljøet på den enkelte arbejdsplads for den enkelte medarbejder.

Den generelle arbejdsmiljøafgift er i sammenhæng med certifikater og tilskudsordninger et temmelig bureaukratisk system. Virksomhederne bliver med denne ordning udsat for urimelige afgifter og ikke mindst urimelige mængder af administration i forbindelse med ordningen, for slet ikke at nævne den store offentlige administration, der også følger med.

En lille og, kan man sige, ganske opfindsom detalje er, at virksomheder faktisk med ordningen kan søge et tilskud til afgiften. Tænk, et tilskud til at få dækket afgiften! Er det sat ind for at øge mængden af administration, spørger man sig selv. Var der ingen, der tænkte, da man behandlede det lovforslag: Hvorfor lave en afgift og så bagefter et tilskud til at dække den? Kunne vi dog ikke gøre det lidt mere simpelt end det? Åbenbart ikke.

Man må sige, at ordningens nidkærhed er total. Har man f.eks. derhjemme ansat en rengøringshjælp og opgiver det til myndighederne, ja, så lyder regningen på 65 kr. til ordningen. Ikke et betydeligt beløb, men dog alligevel en tilskyndelse til yderligere at benytte sig af sort arbejde.

Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Det er helt urimeligt, at virksomhederne i den grad skal tildynges med papirer, afgifter, gebyrer, certificeringer, tilskud osv. Vi Konservative ønsker bureaukratiet ud af de danske virksomheder, så den gode dialog og det gode arbejdsmiljø i stedet for kan komme til. Og dette forslag er et godt skridt ad denne vej.

Om der så er virksomheder, der af egen drift gerne vil arbejdsmiljøcertificeres, er en anden sag, det skal de fortsat være velkomne til.

Det Konservative Folkeparti kan støtte såvel forslaget om godkendelse af fjernelse af arbejdsmiljøafgiften og ophævelse af tilskudsordningen i forbindelse med arbejdsmiljøcertifikater.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Vi fik en lang ideologisk sang med mange fine ord om arbejdsmiljø uden indhold fra hr. Lars Barfoed.

Jeg vil spørge hr. Lars Barfoed: Mener De Konservative ikke, at de virksomheder, som nedslider medarbejdere, både private og offentlige virksomheder – lad os bare være ærlige – og også institutioner, skal betale en større del af regningen for et dårligt arbejdsmiljø? Er det ikke o.k., at de, som på den måde tiltager sig nogle

konkurrencemæssige fordele, kommer til at betale lidt? Hvad er der i vejen med brugerbetaling på det her område, når man går ind for det på alle mulige andre områder?

Det kan da godt være, at der var noget bureaukrati i den ordning, det vil vi da gerne være med til at se på. Men er det ikke sådan, at man her fraviger et princip, som man ellers går ind for, nemlig brugerbetaling for et dårligt arbejdsmiljø? Det forstår jeg ikke.

Så må jeg spørge hr. Lars Barfoed: Med den baggrund, hr. Lars Barfoed har fra sit tidligere virke, er det ikke sådan, at det er den systematiske tilgang til et godt arbejdsmiljø, som giver resultaterne, og som har givet resultaterne?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Lars Barfoed kom med en masse betragtninger, men det var, som om hr. Lars Barfoed levede i en helt anden verden end den verden, der eksisterer, nemlig den verden, hvor arbejdspladser med det gode arbejdsmiljø kan lade sig konkurrere ud af dem med det dårlige arbejdsmiljø. Derfor er jeg nødt til at spørge hr. Lars Barfoed: Hvad anser hr. Lars Barfoed for at være den straf, der svarer til, at man ikke kan lave en forbedret konkurrenceevne på den her måde?

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu er det jo ikke mig, der er arbejdsmiljøordfører, men jeg skal da gerne efter bedste evne forsøge at besvare de udmærkede spørgsmål, der er stillet til mig.

De gik jo sådan set på lidt af det samme, for det var det her med, om det ikke var rimeligt, at har man et dårligt arbejdsmiljø, må man også betale regningen for det, og den her problemstilling, som hr. Ole Vagn Christensen nævnte, med hensyn til konkurrencedygtighed, om man ikke kunne risikere, at virksomheder, som har et dårligt arbejdsmiljø og underforstået – må jeg forstå der forudsætningsvis ligger i spørgsmålet – dermed lavere omkostninger, kan udkonkurrere en virksomhed med et godt arbejdsmiljø. Det synes jeg er udmærkede, relevante overvejelser at gøre sig, for jeg mener selvfølgelig ikke, at det skal kunne betale sig at have et dårligt arbejdsmiljø.

Jeg synes derfor også, at det er rimeligt nok, at der kan være sanktioner forbundet med at have et dårligt arbejdsmiljø. Det er jo fair nok. Det, jeg vender mig imod, er, at det hele går op i

bureaukrati, som tilfældet er med den ordning, som den socialdemokratiske regering har fået indført. For det betyder også, at virksomhederne ender med at blive demotiverede med hensyn til at skabe et godt arbejdsmiljø; man ser på en eller anden måde skævt til ordningen, fordi det kræver så meget bureaukrati og administration.

Jeg synes selvfølgelig ikke, det skal kunne betale sig at have et dårligt arbejdsmiljø. Der skal kunne sanktioneres i forhold til det.

Så tror jeg i virkeligheden også, at tingene hænger sammen på den måde, at virksomheder med et dårligt arbejdsmiljø simpelt hen bliver valgt fra af medarbejderne, får problemer på arbejdspladsen med medarbejderne og i virkeligheden i sidste ende også med omverdenen, leverandører, kunder osv. Det kan ikke betale sig i et moderne samfund at have et dårligt arbejdsmiljø. Det bliver selvfølgelig opdaget, og der bliver sanktioneret i forhold til det. Arbejdstilsynet kan sanktionere i forhold til det, virksomhedens interessenter udeomkring vil sanktionere i forhold til det. Så det kan ikke betale sig, og det skal det heller ikke kunne.

Så er jeg i øvrigt glad for den lille indrømmelse ...

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Så er det hr. Søren Søndergaard for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu har jeg fuld forståelse for, at hr. Lars Barfoed ikke er arbejdsmiljøordfører, men jeg har en fornemmelse af, at hr. Lars Barfoed er rimelig godt velbevandret i det arbejdsmarkedspolitiske område, så jeg forsøger alligevel, og så må hr. Lars Barfoed sige fra, hvis spørgsmålet bliver for kompliceret.

Jeg forstår sådan set godt ideen med, at vi ikke skal have de her bureaukratiske ordninger. Derfor synes jeg også, det er ærgerligt, at regeringen så ikke spiller ud med nogle ubureaukratiske ordninger, men spiller ud med bare at fjerne det hele. For jeg kunne da sagtens forestille mig nogle fuldstændig ubureaukratiske ordninger, f.eks. nogle ordninger, hvor man indførte et arbejdsgivercertifikat. Der er jo så mange, der skal have certifikater for at køre truck og for det ene og det andet; så kunne man have sådan et arbejdsgivercertifikat, og var der så over gennemsnittet af arbejdsulykker inden for det pågældende område, kunne man fratage arbejds-

givercertifikatet, og den pågældende fik ingen ret til at drive virksomhed mere.

Det ville da være en helt ubureaukratisk ordning og ville kun ramme dem, der havde et dårligt arbejdsmiljø. Derfor er det, jeg spørger hr. Lars Barfoed: Er det den slags fuldstændig ubureaukratiske ting, som Det Konservative Folkeparti gerne vil være med til at drøfte i de kommende uger og måneder?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes, det var nogle interessante spørgsmål, hr. Søren Søndergaard stillede. Men til gengæld synes jeg, at det svar, jeg fik omkring demotivering og bureaukrati, ikke var noget egentligt svar, det var en parade. Det kan da ikke være demotiverende, at virksomheder kan stå og se, at de virksomheder, som nu sørger for at have et godt arbejdsmiljø efter de retningslinjer, som er opstillet, får pengene tilbage, så de overhovedet ikke bliver ramt på deres pengepung, men at de virksomheder, som netop vil gøre brug af et dårligere arbejdsmiljø for at få en let konkurrenceevnesituation, netop bliver straffet.

Kl. 16.40

Det er da en god måde at kunne se tingene på, men jeg forstod også på hr. Lars Barfoed, at sanktioner var han helt med på. Så er det bare et spørgsmål om, hvor store de skal være. Det skal i hvert fald være sådan, at det kan mærkes.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg fik vist ikke takket hr. Carsten Hansen før for den bemærkning om, at det da godt kunne være, at den nuværende ordning var noget bureaukratisk. Det er da en indrømmelse, jeg er glad for.

Det ligger der vel også implicit i hr. Søren Søndergaards spørgsmål. Hr. Søren Søndergaard spørger, om vi så i stedet fra konservativ side vil støtte ubureaukratiske ordninger i stedet for denne her ordning, og i det ligger vel implicit, at så er den nuværende ordning bureaukratisk. Sådan må jeg forstå hr. Søren Søndergaard.

Det vil vi da gerne. Jeg tvivler måske på, om vi lige vil støtte den ordning, som hr. Søren Søndergaard sådan lidt løst skitserede her fra talerstolen. Vi skal jo nok få lejlighed til, hvis hr. Søren Søndergaard mener det alvorligt, at gå dybere ind i det under udvalgsbehandlingen. Men jeg vil sige, at vi jo har lagt op til fra regeringens side, at vi nu skal se på, hvordan vi kan få mere

arbejdsmiljø for pengene, herunder i en dialog med arbejdsmarkedets parter.

Men der vil jeg da sige, at ethvert godt bidrag fra hr. Søren Søndergaard i retning af ubureaukratiske ordninger, der kan tilvejebringe et bedre arbejdsmiljø, vil være særdeles velkomment. Så fuldt tilsagn fra min side til det.

Til hr. Ole Vagn Christensen: Jeg er sådan set enig i, at det selvfølgelig ikke er demotiverende i sig selv, at man får afgiften tilbage, hvis det er således, at man udvikler et godt arbejdsmiljø.

Det er jeg enig i, det er jo den tankegang, der ligger i ordningen, og selvfølgelig er det ikke demotiverende i sig selv. Det, jeg opfatter som demotiverende, er, at man så på den anden side for at få det til at fungere nødvendigvis må have et bureaukrati til at få det til at fungere. Og selve det lidt idiotiske med, at man altså opkræver penge med den ene hånd, og så sender man pengene tilbage med den anden hånd bagefter, synes vi er et cirkus, som man godt kunne undgå, hvis man kunne finde nogle mere enkle og direkte måder at udvikle et bedre arbejdsmiljø på. Jeg tror ikke, at den form for motivation egentlig er nødvendig for at udvikle et godt arbejdsmiljø.

Jeg fornemmer, at formanden har rejst sig op.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Ja, det var en helt rigtig, måske lidt sen fornemmelse. Der er en rød lampe, der advarer om, at det sker.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Den skal blive meget kort, det var bare for at rette en lille misforståelse. Jeg sagde til hr. Lars Barfoed, at hvis ordningen var bureaukratisk, så lad os da kigge på det. Det vil vi da meget hellere frem for bare at afskaffe den, nu, det er begyndt at gå den rigtige vej. Det var såmænd dér, tilbuddet lå.

Så skal jeg undskylde, at jeg stillede spørgsmål, når hr. Lars Barfoed havde en andens ordførelse. Jeg ved jo, at det normalt ikke er kutyme, det var mig, der ikke tænkte på det, men hr. Lars Barfoed nævnte det faktisk.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg må sige, at hr. Carsten Hansen altid er velkommen til at stille nogle gode spørgsmål.

Så beklager jeg, at jeg åbenbart overhørte det lille ord hvis, men det noterer jeg mig. Så jeg

konstaterer, at hr. Carsten Hansen ikke finder ordningen bureaukratisk.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Så er det fru Lene Garsdal som ordfører.

Lene Garsdal (SF):

Vi har stadig væk i Danmark ca. 60.000 anmeldte arbejdsskader om året. Det kan vi ikke være bekendt over for de mennesker, der rammes af en arbejdsulykke eller bliver nedslidt eller syge af at gå på arbejde.

Derfor lavede den forrige regering bl.a. med støtte fra SF den incitamentspakke, hvis hovedformål var at få antallet af arbejdsskader bragt ned, bl.a. ved at give virksomhederne et økonomisk incitament til at få orden i deres arbejdsmiljø. Det var så nogle ordninger, der både anvendte pisk og gulerod, som var et led i den incitamentspakke. Initiativet skulle dengang også ses ud fra den betragtning, at der bliver en stigende mangel på arbejdskraft i det her land.

KL 16.45

Ganske kort tid efter, at mange af lovene er sat i værk, og derfor ikke har nået at virke, hvad gør regeringen så? Så sletter den det hele med et snuptag, og det er efter SF's opfattelse et fuldstændig katastrofalt tilbageskridt for arbejdsmiljøet og dermed for de ansattes helbred.

Hvilke signaler sender det til virksomhederne? Ja, virksomheder med dårligt arbejdsmiljø vil da kunne forstå, at de ikke behøver at tage arbejdsmiljøet alvorligt. Og samtidig med at incitamentspakken fjernes, skæres der kraftigt i Arbejdstilsynet, sådan at sandsynligheden for, at Arbejdstilsynet skal komme forbi, bliver meget mindre. For de gode virksomheder vil forandringerne ikke få stor betydning, for de har for længst indset, at et godt arbejdsmiljø med tilfredse medarbejdere giver øget produktion og lettere adgang til at få arbejdskraft.

I SF spørger vi os, om det ikke fortsat er en samfundsopgave også for denne regering at sikre de svage i samfundet, dem med det dårligste arbejdsmiljø. Vil regeringen virkelig stå bag, at virksomheder med det dårligste arbejdsmiljø udkonkurrerer dem, der har orden i tingene?

Med den nugældende ordning er det jo sådan, at virksomheder, både private og offentlige, kan få et blåt stempel, et certifikat og en håndfast økonomisk belønning for at gøre noget for arbejdsmiljøet, gøre noget for sundhedsfremme på arbejdspladserne og gøre noget for at arbejde for at skabe rummelige arbejdspladser på det

rummelige arbejdsmarked. Det skulle være en gulerod til virksomhederne, som også skulle kunne bruge certifikatet i markedsføringsammenhænge.

Regeringen finder åbenbart også, at arbejdsmiljøcertifikatet er en god idé, siden det stort set som det eneste opretholdes fra den tidligere incitamentspakke, men nu skal det erhverves af egen drift. Jeg tror, at mange af de virksomheder, der har arbejdsmiljøet i orden, vil gøre det af profileringsmæssige årsager.

Men igen, det er jo ikke de gode virksomheder, der er problemet, hvad angår arbejdsskaderne. Vi frygter, at mange virksomheder ikke vil afsætte de fornødne midler til at forbedre arbejdsmiljøet og yderligere midler til at blive certificeret, når der ikke vil være et økonomisk incitament til det.

Det langsigtede mål med den nugældende lovgivning var jo netop at lede samfundet og virksomhederne i den retning, som SF ønsker, nemlig mindre nedslidning, færre arbejdsulykker, færre sygedage, at sundere arbejdsliv og et mere rummeligt arbejdsmarked. Det må vi desværre med dette lovinitiativ skyde en hvid pind efter, og det beklager vi meget.

Vi medgiver, og det er på linje med det, hr. Carsten Hansen sagde, at den nuværende model er rigelig bureaukratisk, og det ville vi gerne have været med til at se på og vil vi fortsat gerne være med til at se på i stedet for helt at afskaffe den.

Så konklusionen fra SF bliver, at det desværre ikke ser ud til, at regeringen overhovedet bekymrer sig om arbejdsmiljøet. Regeringen vil hellere bruge pengene til at behandle arbejdsskaderne i sundhedsvæsenet. Det synes vi er ærgerligt.

SF er imod det her forslag.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes ikke, at fru Lene Garsdals ordførertale hænger helt sammen. Hvis fru Lene Garsdal for alvor interesserer sig for at afskaffe bureaukrati, ville SF også stemme ja til forslaget her.

Jeg vil gerne spørge, om det sådan er en generel SF-holdning, at man vil belønne alle, altså give tilskud, der overholder loven, for det er jo det, der er tale om med arbejdsmiljøcertifikatet. Hvis man tager arbejdsmiljøcertifikatet og ser på de krav, der stilles for at få et arbejdsmiljøcertifikat, er det jo netop, at man overholder loven, at man gennemgår de forskellige punkter.

Venstres syn er naturligvis, at man skal straffes, hvis man ikke overholder loven. Hvis vi skulle til at indføre tilskudsordninger til alle, der overholder loven, ville skatterne da for alvor gå i vejret.

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Det er fuldstændig rigtigt, og SF er ikke som udgangspunkt tilhænger af, at man skal have tilskud for at overholde loven.

Men det er jo faktisk heller ikke helt rigtigt, for hvis man kun overholder arbejdsmiljøloven, får man ikke et arbejdsmiljøcertifikat. For at få det skal man kunne dokumentere, at man laver yderligere ting, at man laver sundhedsfremme i virksomheden, og at man gør noget i forhold til det rummelige arbejdsmarked. Og det er i den betydning, at jeg finder, det er hensigtsmæssigt med det her incitament.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jamen tak for den indrømmelse. Det eneste, der altså ligger i arbejdsmiljøcertifikatet ud over at overholde arbejdsmiljøloven, er sådan generelt sundhedsfremme og så det rummelige arbejdsmarked.

Så vil jeg spørge fru Lene Garsdal: Ligger sundhedsfremme ikke mere naturligt i sundhedssektoren? Der har jeg forstået, at SF ikke vil støtte de 1,5 mia. kr. ekstra, vi giver til sundhedssektoren, men var det ikke dér, man skulle sætte ind, hvis man ønsker sundhedsfremme, i stedet for at rode det ind i virksomheder og arbejdsmiljøcertifikat?

Så med hensyn til det rummelige arbejdsmarked: Det mener jeg faktisk er et meget stort problem i den nuværende arbejdsmiljøcertifikatordning. Når vi taler om det rummelige arbejdsmarked, er problemet jo netop, at nogle af de mennesker, der har et lille handicap eller har andre problemer, som vi meget gerne skulle have ind i virksomhederne, netop har problemer med fravær og andre problemer, som gør det endnu vanskeligere for de pågældende at have et almindeligt job. Så jeg vil sige, at det egentlig er et lidt dårligt eksempel at komme med her, fordi man med alle disse krav kan være med til at skubbe de mennesker ud, der er en lille smule skæve.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Det er til spørgsmålet om, hvor man skal lave sundhedsfremme og forebyggelse. I SF er vi af den opfattelse, at det netop ikke er i sygehusvæsenet. Sygehusvæsenet har som hovedopgave at behandle syge mennesker. Sundhedsfremme og forebyggelse skal efter SF's opfattelse ligge rundt omkring i boligpolitik, i trafikpolitik, i arbejdsmiljøpolitik.

Menneskene tilbringer jo 8 timer på deres arbejdspladser, og forskellige erfaringer viser, at man får gode effekter på det sundhedsmæssige område ved at have nogle sundhedsfremmende tilbud på virksomhederne og i kontakt med kollegerne. Det er rygestopkurser, god mad i kantinen osv. osv. Så for SF har det meget stor betydning, at man laver sundhedsfremme også i virksomhederne.

Så er det ikke sandt, at vi stemmer imod, at sygehusene skal have 1,5 mia. kr. Vi stemmer ikke for. Selvfølgelig vil vi gerne have, at sygehusvæsenet skal have nogle flere midler.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Så er det fru Charlotte Antonsen for en sidste kort bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er da udmærket, at fru Lene Garsdal vil undlade at stemme. Men hvis man interesserer sig for sundhed og forebyggelse, så finder jeg det altså noget ejendommeligt, at man ikke vil stemme for 1,5 mia. kr. ekstra til sundhedssektoren, for det handler altså også om forebyggelse.

Det, jeg må konstatere, er altså, at det, SF mener er så afgørende ved arbejdsmiljøcertifikat, og som vi ikke har i forvejen, er sundhedsforebyggelse. Det siger jo lidt om, hvad det er for et problem. Det er blevet præsenteret i dag, ikke alene af fru Lene Garsdal, men også af Socialdemokratiet, som om det er en perfekt ordening, man har haft. Det er det jo ikke. Det har været meget vanskeligt at lave det system, og den forrige regering erkender jo også, at det ikke var et perfekt system. Jeg håber, at vi kan nå frem til, at man i hvert fald erkender, at den ordening, vi nu afskaffer, ikke er det store sus.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Vi ved sådan set ikke, om det er det store sus, for det får vi jo ikke lejlighed til at få efterprøvet, ef-

tersom ordningen ikke har fungeret i ret lang tid.

Til det med de 1,5 mia. kr. til sygehusvæsenet, som jo ikke kommer det her ved: SF stillede faktisk et ændringsforslag, som blev nedstemt.

Kl. 16.55

Søren Søndergaard (EL):

Som det allerede er fremgået af en række af de korte bemærkninger, jeg har haft, er vi negative over for de to forslag, som fjerner grundlaget for den såkaldte incitamentspakke, som vi lavede sammen med SF og den tidligere regering sidste år.

Indførelsen af en arbejdsmiljøafgift og den tilhørende mulighed for, at virksomheder kan få afgiften tilbagebetalt gennem en certificering, har to formål:

For det første handler det om at give virksomhederne et økonomisk incitament til at gøre en solid indsats for at sikre deres ansatte et sundt og sikkert arbejdsmiljø understreget af, at staten yder et tilskud til udgifterne ved at blive certificeret. I virkeligheden verden kan det også være et redskab for de ansatte og deres sikkerhedsrepræsentanter til at overbevise virksomhedernes ledelse om, at det ikke er så dumt endda at satse på arbejdsmiljøet.

For det andet handler det om at understrege logikken i, at virksomhedsejerne bidrager til de store samfundsmæssige udgifter, der følger af dårligt arbejdsmiljø. Vi snakker om udgifter i størrelsesordenen 20-25 mia. kr. om året i tabte arbejdsdage og i udgifter til behandling – sammenholdt f.eks. med de sølle 1,5 mia. kr., som man nu har givet til sundhedssektoren.

Arbejdsmiljøafgiften er skruet sådan sammen, at ca. en tredjedel betales ud fra antallet af ansatte og to tredjedele ud fra erkendte arbejdsskader. Med andre ord betyder dårligt arbejdsmiljø en højere afgift, og et dokumenteret godt arbejdsmiljø kan betyde ingen afgift, hvis virksomheden bliver certificeret.

Nu er vi i Enhedslisten altid modtagelige over for konstruktiv nytænkning. Vi forsvarer ikke et bestemt system for systemets skyld, heller ikke, når det handler om incitamentspakken. Hvis regeringen kom med et alternativ, som var lige så effektivt eller helst mere med henblik på at forbedre arbejdsmiljøet på danske arbejdspladser, ville vi være positive, men det gør regeringen jo ikke.

Uanset regeringsgrundlagets formuleringer om et godt arbejdsmiljø, og uanset at regerings-

partierne og deres støttepartiers ordførere gang på gang gentager, at de går ind for et godt arbejdsmiljø, har vi indtil nu ikke set andet end beskæringer på alle sider af arbejdsmiljøindsatsen. Det sker også med de forslag, vi behandler her. Intet sættes i stedet for noget, selv om virkemedernes mulighed for at blive certificeret dog opretholdes, men uden direkte økonomisk incitament.

Jeg vil afslutningsvis gentage, at de initiativer, som Enhedslisten og SF og den tidligere regering tog fra 1997 og frem til regeringsskiftet, trods alt har sat sig nogle statistiske spor, selv om jeg selvfølgelig udmærket er klar over, at statistik ikke er fuldstændig dækkende for virkeligheden, og selv om tallene også viser, at vi stadig har masser af arbejdsmiljøproblemer.

Ikke desto mindre synes jeg, at det er værdt at bemærke, at såvel antallet af arbejdsulykker som antallet af anmeldte arbejdsbetingede lidelser er faldet siden 1997. Det beviser ikke, at arbejdsmiljøindsatsen har været god nok, slet ikke. Det beviser heller ikke, at denne her ordning er den perfekte ordning. Men det beviser, at det kan blive meget værre, og at det bliver værre, hvis man bare lader stå til og afskaffer de tiltag, der er taget.

Vi er bange for, at regeringens politik vil være et udtryk for denne laden stå til. Det har i hvert fald det, der har været fremme indtil videre, været, og vi må derfor afvise forslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

I Kristeligt Folkparti er vi bekymrede for regeringens beskærede indsats på arbejdsmiljøområdet. Det bekymrer os dybt, men vi er for de forslag her.

Vi var imod det initiativ, da det blev taget af den gamle regering, og vi foreslog i vores ændringsforslag til finansloven, at systemet ophørte allerede her pr. 1. juli 2002, så vi kunne spare pengene her og nu, for vi opfatter det simpelt hen som en skat på arbejdskraft og som en bureaukratisk ordning.

Derimod bidrager vi gerne på mange måder til et bedre arbejdsmiljø og indsatsen for det. Vi ønsker, at vi kunne lave en certificeringsordning. Jeg tror, det var hr. Søndergaard, der tidligere her i debatten nævnte sådan en slags arbejdsgivercertifikat, sådan et arbejdsgiverkørekort, eller hvad man kunne finde ud af, og det synes jeg ville være helt fint. Noget, som ikke er for bureaukratisk, vil vi meget gerne.

Vi er også imod nogle af regeringens initiativer, men det kommer vi så tilbage til senere, hvis vi når det, inden jeg desværre bliver nødt til at forlade huset her, men det vil vise sig.

Vi støtter de forslag her.

Kl. 17.00

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne takke for tilslutningen til forslagene, og jeg vil godt sige, at vi jo alle sammen er enige om, at vi vil forbedre indsatsen på arbejdsmiljøområdet. Vi ønsker færre ulykker, og det skal selvfølgelig ikke kunne betale sig at spekulere i et dårligt arbejdsmiljø.

Det, denne sag handler om, er, om en almindelig beskatning af virksomhederne, en beskatning af arbejdspladserne i sig selv giver et bedre arbejdsmiljø, og det tror vi ikke på. Vi tror ikke, at man kan beskatte sig til et bedre arbejdsmiljø, og vi har også været tvivlende over for, om det at gøre miljøet til et beskatningsobjekt er den rigtige kurs. Ligeledes er vi som sagt skeptiske over for, om det at gøre arbejdspladser til et beskatningsobjekt er den rigtige løsning på opgaverne.

Jeg er enig i de betragtninger, der er blevet fremført om, at det snarere vil medføre en despekt for indsatsen på arbejdsmiljøområdet, når man ikke kan se, at der er nogen sammenhæng mellem det, man foretager sig, og den måde, man bliver beskattet på. Jeg er meget enig i de betragtninger, som fru Charlotte Antonsen rejste. Man kan selvfølgelig indrette samfundet på den måde, at man starter med at tage alle penge fra folk, og hvis de så opfører sig, som man gerne vil have det, kan man begynde at uddele lidt i småportioner, efter at man har strøget en mellemhandleravance fra det offentliges side. Men vi synes ikke, at afgifter er den rigtige vej, tværtimod.

Så vil jeg gerne sige igen, at den største indsats, man kan yde for et bedre arbejdsmiljø, er ude på den enkelte virksomhed i et samarbejde mellem ledelsen og de ansatte. Det er jo dem, som støder på problemerne i hverdagen, og det er også derfor, vi har bedt arbejdsmarkedets parter i Arbejdsmiljørådet om at vurdere prioriteringen af indsatsen på arbejdsmiljøområdet. Jeg håber, vi får en tilbagemelding her i maj/juni måned, og på det grundlag skal vi så overveje indsatsen i de kommende år.

Når vi ser på, hvad der er sket de sidste par år, er det jo netop, at den tidligere regering ved

hjælp af Enhedslistens stemmer har gennemført en række initiativer, som vi var imod dengang, og som vi er imod i dag, fordi vi ikke tror, de fører til et bedre arbejdsmiljø. Det er det, vi gerne vil gøre op med.

Men jeg takker for tilslutningen til forslagene, og vi står naturligvis til rådighed med alle oplysninger under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge beskæftigelsesministeren her til afslutning om nogle ting, som han ikke kom ind på, men som ordførerne har diskuteret her under behandlingen, for det er faktisk væsentlige spørgsmål. Det første er, om ministeren kan bekræfte, at der faktisk har været et fald i antallet af arbejdsulykker inden for de sidste 9 år.

Så er der spørgsmålet om belønningsordningen. Er det ikke rigtigt, at der står i handlingsplanen for år 2005, at der skal indføres økonomiske incitamenter, og at der har været overvejelser om en belønningsordning, som parterne på arbejdsmarkedet faktisk har støttet, men at borgerlige partier i dette Ting afviste at gå ind for ordningen, fordi der ikke var bred opbakning?

Så vil jeg gerne høre, hvorfor regeringen ikke kunne stemme for det forslag, som Kristeligt Folkeparti stillede. Når man nu er imod den afgift og ikke selv vil stille forslag om den, var der trods alt mulighed for at stemme for det forslag fra Kristeligt Folkeparti, som vi stemte om forleden aften, og som gik ud på at afskaffe afgiften pr. 1. juli. Det må da være bedre at få den afskaffet den 1. juli i stedet for at vente helt til næste år, når man er imod den.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg takker hr. Bjarne Laustsen for omsorgen for, om arbejdsgiverne får pengene tilbage. Det synes jeg er utrolig rørende.

Jeg vil godt sige, at vi da er villige til at diskutere alle ordninger, der kan fremme et godt arbejdsmiljø. Men jeg synes, det ligesom er fremgået af debatten, at vi ikke tror, at det at gøre arbejdspladser til et beskatningsobjekt i sig selv er særlig fremmende for et godt arbejdsmiljø.

Med hensyn til tallene for arbejdsulykker skal jeg få dem fremsendt til udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

KL 17.05

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 149: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Ændring af regler om sikkerhedsorganisation, aftalemodel i forhold til mobning, herunder seksuel chikane, ophævelse af gebyrbelagt tilsyn, begrænsning i Arbejdstilsynets adgang til en privat bolig m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 28/2 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Jeg skal varsle, at der i forløbet resten af dagen vil blive lagt op til, at der kun er to og ikke tre korte bemærkninger pr. medlem i forbindelse med opfølgningen af ordførertalerne.

Første ordfører er fru Charlotte Antonsen.

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):

Forslaget her er, havde jeg nær sagt, lidt af samme skuffe. Det er jo et forslag, der indeholder forskellige elementer, som V og K fremlagde her i salen, da vi var i opposition, og det varslede, at det var noget af det, vi gerne ville gennemføre, hvis vi vandt folketingsvalget.

Det drejer sig om to forslag, som vedrører bøv, dels bureaukrati og dels en ekstra afgift. Det drejer sig for det første om sikkerhedsorganisationerne, hvor der lægges op til, at man først kræver, at en virksomhed skal have en sikkerhedsorganisation med hvad dertil hører af til-